

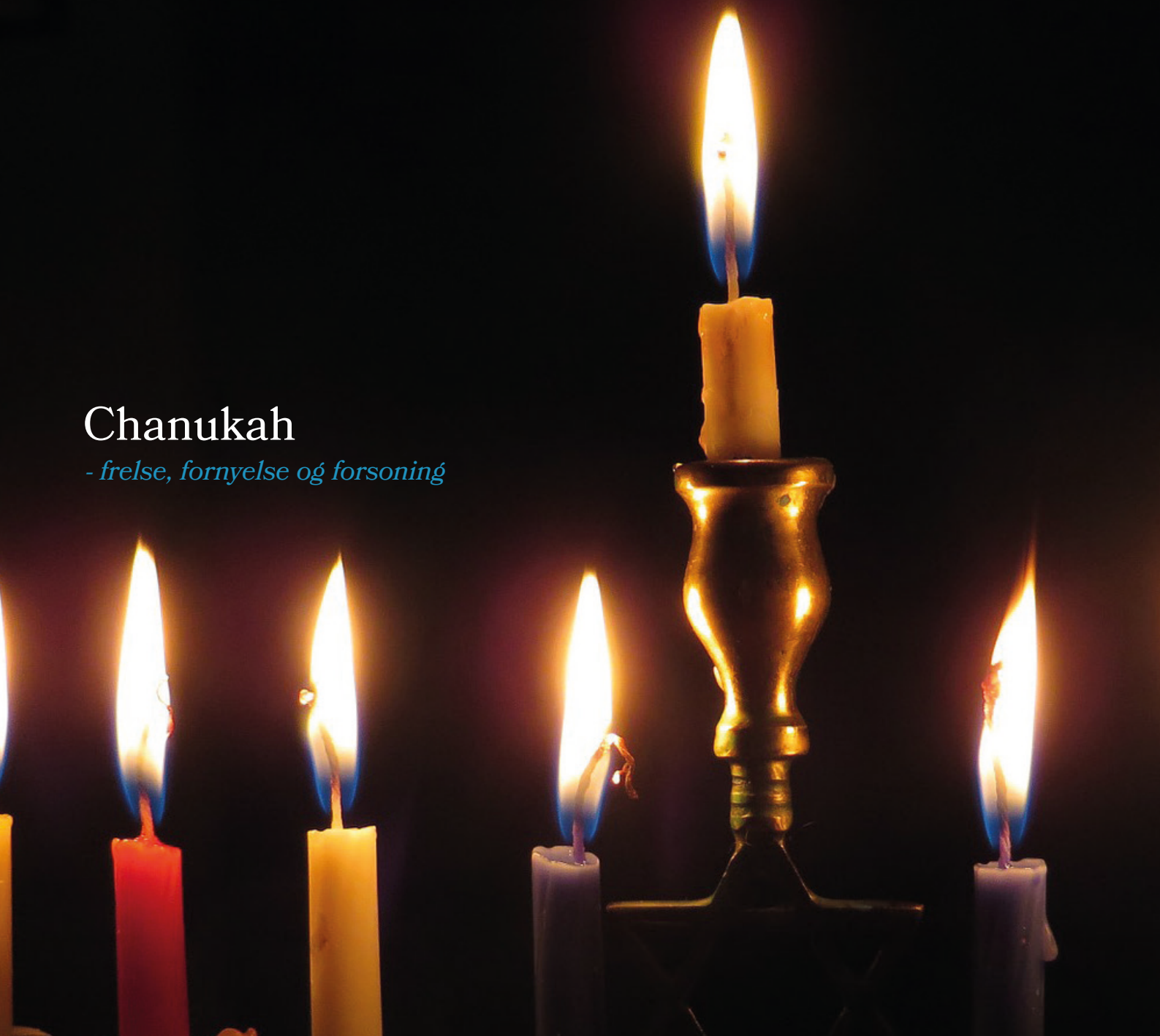

EVANGELIET OG DEN JØDISKE VERDEN

Israelsmissionens magasin - nr. 3 - dec. 2015

Chanukah

- frelse, fornyelse og forsoning

Evangeliet og den jødiske verden - 06 | Gud har ikke fortrudt sit kald - 09 | Husk vores ansigter! - 12 | Chanukah - frelse, fornyelse og forsoning - 14 | Kokke og knive for fred - 20

*”Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om,
at jøderne må blive frelst”*

Rom. 10,1

Evangeliet og den jødiske
verden
nr. 03. dec. 2015

Den Danske Israelsmission
TORVET
Katrinebjergvej 75
8200 Aarhus N
Tlf: 7356 1270

Email: kontor@israel.dk
www.israel.dk
Reg. nr. 9743
kontonr. 3054500

Oplag: 4500

Forsidebillede: Chanu-
kah-menorah

Redaktion: Bodil Skjøtt, Jan
Mortensen, Simon Krüger,
Arne Pedersen (ansv.)

Layout: Maria Bach Jensen

Tryk: Vestjysk Rotation

Oplysninger om medarbejdere
og landsstyremedlemmer kan
findes på israel.dk

Frygt findes ikke i kærligheden

LEDER

"Vores missions kontekst er den verden, vi lever i, en verden præget af synd, uretfærdighed og skabelsesmæssig uorden, hvortil Gud sender os for at elske og tjene for Kristi skyld."

Ordene er hentet fra Cape Town erklæringen (CTE), og jeg læste dem (igen) på vejen hjem fra Israel. Her havde jeg oplevet daglige knivstik og palæstinensiske terrorangreb, som blev gengældt med afspærringer, anholdelser, drab og tåregas fra Israels side. En voldsspiral som i den grad vidner om "en verden præget af synd, uretfærdighed og skabelsesmæssig uorden". En hverdag, hvor frygten, vreden og hadet sætter dagsordenen.

Det er til den verden Gud sender sine børn for at elske og tjene. Blandt dem er vi, men også vores Jesus-troende brødre og søstre på begge sider af konflikten. For os er det svært, men for dem kan det synes umuligt at skulle elske og tjene. Frygten sætter dagsordenen. Men sådan må og skal det ikke være for Guds børn, og sådan må og kan det ikke være i Guds mission. Vi er ikke sendt til en verden præget af fred og fordragelighed. Vi er sendt til en verden "præget af synd, uretfærdighed og uorden" - for her at elske og tjene. Vi er sendt af Gud og for Kristi skyld. Så vores reaktion må ikke først og fremmest være på det, vi ser omkring os. Vores reaktion skal være "på Guds grænseløse kærlighed til os i Kristus". Ud fra den skal vi - med Helligåndens hjælp - indvie os til "helt og fuldt at adlyde alt, hvad Gud befaler med selvfornægtende

ydmyghed, glæde og mod". Efter en uge i Israel hvor frygten og resignationen hang tungt i luften og påvirkede alt og alle, havde jeg behov for at finde tilbage til det, som er udgangspunktet også for Israelsmission og spørge mig selv: Hvorfor er det, vi er engageret i mission til det jødiske folk? Vil man finde svar på det, er læsning af erklæringen fra missionskonferencen i Cape Town en god og nyttig hjælp. Om aftenen skrev Yoel, messiansk jøde og formand for menighedsrådet i Immanuelkirken følgende på sin facebook: "Vi må ikke miste billedet af Gud i noget menneske - uanset religion eller race. Vi er alle mennesker. At tage menneskeligheden fra vores fjender er vejen til at retfærdiggøre historiens, men også nutidens forbrydelse. Det var derfor tyskere kaldte jøder for rotter og derfor israelere og palæstinensere kalder hinanden for dyr."

Der er mange, som har udtrykt sympati for det, Yoel skrev og bakker ham op. Men andre har gjort det modsatte - desværre. For mange kan ikke længere se et medmenneske i den anden, kun en fjende. Og jeg forstår det godt. Men det er ikke det samme som at acceptere det. Gør vi det, vinder frygten - og håbet dør. Tager vi menneskeligheden fra den anden, mister vi også noget af vores egen. Det koster os her i Danmark så lidt at sige det. Men det er det, vi skal sige. Og så skal vi bede for vores Jesus-troende brødre og søstre, som lever med konflikten hver dag i en verden præget af "synd, uretfærdighed og uorden". Vi skal bede om, at de må agere og reagere ikke med frygt eller

had, men ud fra "Guds grænseløse kærlighed", som har bygget bro mellem ham og os. En bro dannet af det kors, som Kristus døde på for at gøre ondskabens magter til intet. Når messianske jøder og kristne palæstinensere har svært ved at tro at ondskab kan overvindes med kærlighed, skal vi vise forståelse. Men vi skal også pege på korset. Det viser verdens ondskab, og hvad frygt og had kan gøre. Men det viser også Guds kærlighed til os og vores fjender. I 1. Joh 4 hedder det "Frygt findes ikke i kærligheden, men den fulde kærlighed fordrer frygten".

Lad os bede om, at dem som kender Guds kærlighed må holde fast ved den, og ikke blive frygtens ofre. den fulde kærlighed fordrer frygten".

Lad os bede om, at dem som kender Guds kærlighed må holde fast ved den, og ikke blive frygtens ofre.

Bodil F. Skjøtt
Bodil Skjøtt, generalsekretær

Fjendekærlighed

✚ REFLEKSION

*Jeppes Ladegaard,
kirkevolontør i Jerusalem*

”Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer.” Dette radikale budskab er fra Bjergprædiken, og det har ofte rumsteret i min kristentro. Det er et udsagn, som jeg har haft brug for at oversætte med abstraktioner, for jeg aldrig har haft rigtige fjender, som for eksempel har ønsket mig død. For mig har oversættelsen heddet: Elsk de mennesker, som du ikke kan lide, eller de mennesker som gør dig ondt, eller de gymnasiekammerater som syntes, din tro er dum. Denne oversættelse har også været radikal nok for mig, og jeg har ikke endnu oplevet at lykkes med det.

Næsten samtidigt med min kone og jeg flyttede til Jerusalem, spidsede konflikten mellem palæstinensere og jøder til. Fra vores altan oplever vi dagligt taktfaste skudsalver. Nogle gange afbrudt af eksplosioner. På gader og ved busstoppesteder er der massivt opbud af tungt bevæbnet militær og politi. Medier og mennesker, vi møder, begynder at formulere sig med brugen af ordet intifada (udtryk for folkelig opstand). Alt dette har

i den forgangne tid igen fået mig til at tænke på Jesu ord fra Bjergprædiken om fjendekærlighed.

Måske skal begrebet kærlighed forstås anderledes, end jeg lige umiddelbart tænker det. Når Jesus beder os om at elske vores fjender, ledes mine tanker hurtigt hen på en følelsesmæssig relation, som den jeg nærer til mine venner og til min kone. Hvis Jesus henviste til en bestemt følelse, vi skulle have overfor vores fjender, tror jeg, mange ville opleve at blive slået af afmagt: ”Sådan vil jeg aldrig kunne komme til at føle for ham/hende”. I dét tilfælde vil vi altså stå tilbage med oplevelse af, at Jesu ord er alt for radikale til, at vi nogensinde vil være i stand til at efterleve dem – og er det ikke netop det, Jesus gerne vil, at vi skal?!

For omkring en uge siden havde jeg en stærk samtale med ”Sara”, som er Jesus-troende muslim. Hun præ-

senterede mig for en anden tolkning – en tolkning som var radikal, ja! Men som alligevel gjorde det mulig at agere. Det overraskede mig faktisk, at denne læsning skulle komme fra en person, som i den grad ved hvad ordet fjende rummer. Hun havde, i min betragtning, god grund til at synes, at Jesu ord var utopiske. Rigtig mange Jesus-troende muslimer lever under et meget tungt krydspres mellem deres familier og samfundet – som ikke ønsker dem. I nogle tilfælde presses de også af de etablerede kirker, som betragter dem som en slags andenrangs kristne.

Sara foreslog, at Jesus talte ud fra en handlingsbaseret forståelse af ordet 'elske'. Hun knyttede sin tolkning til 'den gyldne regel': alt hvad du vil, at mennesker skal gøre imod dig, det samme skal du gøre imod dem. Denne handlingsrelaterede forståelse af kærlighed, stiller os i en situation, hvor vi kan agere, før vi føler – ikke

føle og derefter agere. På sin vis er denne tolkning ikke mindre radikal, men den giver lov til at en kærlighedsgerning kan finde sted, selvom følelsen af kærlighed er fraværende. Og det er jo også lige netop det, vi roser den barmhjertige samaritaner, som jo var jødernes fjende, for: at handle. Landsmændene præsten og levitten havde måske mærket efter indeni og besluttet sig for at lade deres (manglende) personlige relation til den lidende mand afgøre sagen. Man kan, ud fra en logisk tænkning, argumentere for, at samaritanerens intervention var uklog, fordi det ikke kommer ham ved, men var den ikke god?!

”Selvom jeg frygter, og endda afskyr, mine fjender, vil jeg stadig forsøge at gøre godt mod dem og bede for dem,” fortalte Sara. Hun indrømmede senere, at hun nok aldrig ville komme til at elske sine fjender med hjertet, men derfor mente hun stadig, at hun kunne gøre kærlige gerninger imod dem. Jeg overvejer, om ikke dette er en sand kur mod Israel-Palæstina-konflikten – og mange andre af verdens konflikter?

EVANGELIET og den JØDISKE VERDEN

- Israelsmissionens "blad" – glimt fra dengang og nu

ARTIKEL

*Kai Kjær-Hansen,
tidligere DIM-formand og redaktør
af Israelsmissionens Avis
1987-2012*

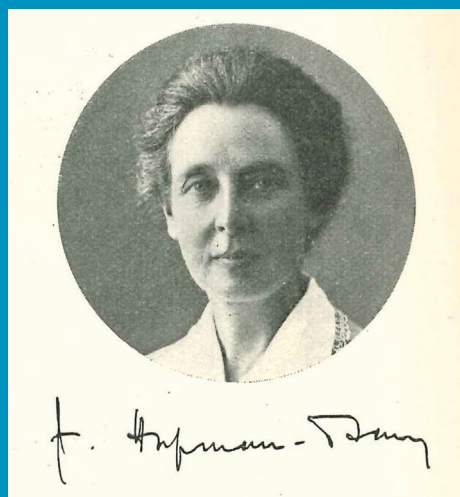
Tillykke til Israelsmissionen og dens kommunikationssekretær/redaktør, Arne Hougaard Pedersen med det nye "blad" i Maria Bach Jensens layout. Tillykke altså med Israelsmissionens Magasin, som det nu kaldes, og som bærer titlen Evangeliet og den jødiske verden. I udstyr og brug af billeder har det aldrig været flottere. Bedømt ud fra de første tre numre findes et indhold, der lægger sig i kølvandet på en gammel tradition, som går 110 år tilbage i tiden. I december 1905 udkom nemlig det første nummer af Israelsmissionen, som man kaldte det første blad. I senere indholds-

fortegnelser katalogiseres dette ene blad fra 1905 som hørende til 1906-årgangen.

Den Danske Israelsmission blev stiftet i 1885. Man kan undre sig over, at der skulle gå hele 20 år, før Israelsmissionens sag fik mund og mæle i et missionsblad. Sådan var det da heller ikke. Der er en forløber, som vist nok er blevet glemt i missionens historiefortælling.

Missionsbudet – en forløber

I 1888 havde præsterne C. Assenfeldt Hansen og T.

Israelsmissionens officielle organ har i sin 110-årige historie haft omkring 12 redaktører. Forfatterinden Inge Hofman-Bang er den længst siddende redaktør. Fra 1916 redigerede hun bladet sammen med den første redaktør, Jes Seidelin. Efter hans død i slutningen af 1918 overtog hun redaktionen fra 1919. Det sidste blad hun redigerede var december-nummeret 1960. Altså over 45 år som redaktør! I 1960 fyldte hun 85 år!

Israelsmissionens publikation hed fra det første nummer i 1905 til 1962 slet og ret "Israelsmissionen". Bladet blev sat i verden for at fortælle om missionærernes arbejde.

Løgstrup begyndt udgivelsen af et nyt missionsblad, som kaldtes Missionsbudet og med undertitlen "Et blad for Hedninge- og Jødemission". Det udkom to gange om måneden. Abonnenterne kunne sende pengegaver til bladets redaktion, som så videresendte disse til de enkelte selskaber, også til Israelsmissionen. Dengang var der stor interesse for hedningemission, men mission blandt Israels folk blev altså ikke glemt.

Allerede i Missionsbudets første årgang findes artikler med rammende overskrifter som for eksempel "Det må, vil og kan ske, at Israel omvender sig" og "Glem ikke Israel" samt "Israelsmissionen i Danmark". Tilsvarende artikler blev publiceret de efterfølgende år. Og i 1906 kunne man i Missionsbudet læse, at Israelsmissionen havde fået sit eget blad.

Missionærer og missionsblad

I oktober måned 1905 holdt Israelsmissionen sin første udsendelsesfest for to danske missionærer, som skulle virke i Østeuropa. Deres udsendelse og påbegyndelsen af et blad knyttedes sammen på følgende måde: "Nu da den danske Israelsmission selv har udsendt to missionærer, må den også have sit eget blad, for at venner herhjemme kan følge med i denne gerning." Underforstået: og bede for missionærerne. Og der fortsættes: "Derfor vil bladet først og fremmest bringe breve fra vore sendebud, dernæst oplysende artikler om andre israelsmissioner, særligt de nordiske, og i det hele om Israels liv i vore dage, samt små opbyggelige stykker; men hovedvægten vil blive lagt på meddelelserne fra missionærerne."

De pågældende to første udsendinge – og andre senere – var flittige bidragsydere. Alligevel var det så som så med "hovedvægten". Heldigvis blev der også bragt an-

dre typer af artikler.

Hver af de første fire hele årgange (1906-09) udkom med seks numre om året. Fra og med 1910 udkom "Israelsmissionen" som et månedsblad. På den måde kunne man, som det hed, "bringe langt mere stof end før", og man ville særligt "lægge vægt på at skildre Israels folk og land og alle dertil hørende forhold foruden missionsarbejdet." Og det har man gjort siden.

Samme år fik bladet et nyt udstyr, og for første gang kunne man bringe sort-hvide fotos. De fleste i 1910-årgangen var fra Palæstina. Disse nye forhold medførte en voldsom prisstigning på et årsabonnement: fra 60 øre til hele én krone! Desuden fik bladet et "hoved", som var tegnet af en kunstner. Heri indgik Israelsmissionens motto.

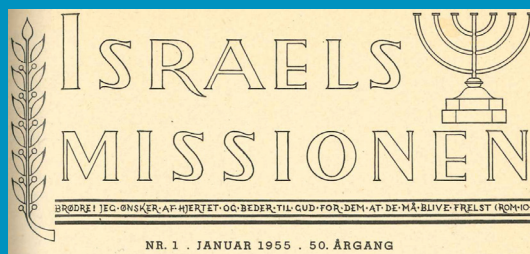
Brødre! Mit hjertes ønske ...

Mottoet er hentet fra Paulus' ord i Romerbrevet 10,1: "Brødre! Mit hjertes ønske og bøn til Gud for Israel er om deres frelse." Om dette motto siges bl.a.: "Mit hjertes ønske – ja det gælder, at der bliver virkelig kærlighed til det gamle udvalgte folk, at vi besinder os på, hvad vi skylder det folk, at vi erkender, hvad kristenheden har forbrudt og endnu forbryder sig imod det, så at Israels børn kan møde kærlighedens forståelse og dragelse hos os – det er den nødvendige forudsætning for, at der kan gøres et arbejde til Guds ære og sjæles frelse."

Mit hjertes ønske også for vores nye magasin er nogenlunde det samme: At det må tjene til at skabe kærlighed og taknemlighed over for Israels folk, fra hvem vi har fået frelsen og frelseren, Israels og vor Messias. Israels Gud er Jesu Kristi far – og vor far. >>

^ I 1910 malede kunstneren Jens Ølsgaard et "hoved" til Israelsmissionen. Han var desuden "alterdegn" ved Aarhus Domkirke. En betegnelse for klokkerne (kordegnene) i Aarhus.

^ I 1955 – efter 45 års brug – er "hovedet" fra 1910 alligevel blevet for barokt. Derfor udarbejdes et nyt.

I 1962 ændredes både format og navn. Navnet blev til "Israel og evangeliet", mens formatet bød på både farvelagt for- og bagside. ^

^ I 1970 ændres navnet til "Evangeliet og den Jødiske Verden", men formatet forbliver i vid udstrækning det samme.

I 2003 fik avisen ny grafiker, Orla Møller, hvilket bl.a. kom til udtryk i et nyt logo. Det er den velkendte syvarmede lysestage og korset i ét symbol, som siden - i forskellige grafiske udformninger - har været Israelsmissionens logo.

Israelsmissionens Avis

Nr. 1 - januar 1991

Evangeliet og den jødiske verden

^ I 1987 bliver bladet til en avis. Navnet forbliver officielt "Evangeliet og den Jødiske Verden", men på både skrift og daglig tale bliver det til "Israelsmissionens Avis", hvilket bliver det officielle navneskifte i 1991. Dette forbliver det officielle navn frem til formatændringen i august 2015, hvor navnet atter bliver "Evangeliet og den Jødiske Verden".

Og at vi ikke må blive trætte af at kalde antisemitisme synd mod Gud. Og at vi afholder os for at tegne et vrangbillede af jødedommen.

Skyggesider

Når vi som her markerer et 110-års jubilæum med blad og avis – samtidig med at vi byder vort nye magasin velkommen – er der al mulig grund til, at vi selv klart og tydeligt udtrykker, at der findes artikler og beskrivelser af jøder og jødedom i ældre årgange af Israelsmissionen, som vi hverken kan eller vil genoptrykke. Og som vi i dag må tage afstand fra.

Det gælder eksempelvis stereotype, karikerende og generaliserende beskrivelser af "jødens" karakteregenskaber, hans pengegrished, snuhed, hovmod, selvstiltfredshed osv. Og fordomme, som kommer frem i skildringer af "jødens" fromhedsliv. Og ikke mindst tanken om, at "jøden" gennem alle tider har del i en folkestraf – pålagt dem af Gud – på grund af visse jødiske lederes delagtighed i Jesu død. Eller at "jøden" skulle være mere vantro og forhærdet end os andre. Og – desværre – en del mere af samme slags.

Når folk, der har kikket Israelsmissionens gamle blade efter i sømmene, påpeger sådanne forhold, er det langt på vej en berettiget kritik, som vi må tage til os.

Men når nogle af vore kritikere går videre og kalder os anti-jødiske og mener, at vi promoverer en form for antijudaisme, som undertiden går over i antisemitisme, fordi vi fortsat er af den overbevisning, at jøder har lige så meget brug for Jesus til frelse som vi ikke-jøder, så melder vi hus forbi.

Hvad angår bekæmpelse af antisemitisme inden for egne rækker, vil vi gerne gentage, hvad en svensk jødemissionær udtalte på et kursus, som Israelsmissionen afholdt i 1932:

"Antisemitismen helbredes ikke ved, at jøder bliver kristne, men ved, at de kristne bliver kristne." Dette gælder også os selv.

Måtte det lykkes vort nye magasin at manøvrere kærligt og rigtigt i dette oprørte hav. I øvrigt er hovedtitlen Evangeliet og den jødiske verden slet ikke ny. Faktisk har den 45 år på bagen, hvilket fremgår af illustrationerne og noter hertil. <<

GUD har ikke fortrudt SIT KALD

Skabt til at fortælle - del 3

Her bringer vi sidste uddrag af Avi Snyders essay, Skabt til at fortælle, som er en udførlig argumentation for, hvorfor det jødiske folk blev - og stadig er - udvalgt af Gud til én bestemt opgave, at Gud må blive kendt af alle folkeslag ud over hele jorden. De to første uddrag af essayet kan læses i august- og oktober-nummeret af Evangeliet og den Jødiske Verden samt på israel.dk.

ARTIKEL

Avi Snyder,
leder for Jews for Jesus
i Europa
© Jews for Jesus 2007

Der er mindst tre forkerte tilgange til Israels udvælgelse fra kirkens side. Den første er en ligegyldighed overfor Israels kald; den anden er en grundlæggende modvilje mod kaldet, som kommer til udtryk i erstatningsteologien; den tredje giver sig udslag i en beundring af alt, der er jødisk.

I den første gruppe finder vi dem, som er ligeglade med Israels udvælgelse. Men hvis Gud virkelig har givet Israel det kald, som er omtalt i de to tidligere artikler i denne serie, og hvis vi er ligeglade med dét, er vi så ikke også ligegyldige overfor den måde, Gud har tænkt at nå verden med evangeliet? Burde vi ikke give de metoder opmærksomhed, som Gud har givet os? Hvis Gud virkelig har kaldet ét folk og givet dem den særlige opgave at proklamere evangeliet globalt, så burde vi være med til at bekræfte dette kald – ikke være ligeglade med det.

Der er også dem, som mener, at kirken har erstattet Israel, og som ikke bryder sig om tanken, at Gud har givet et uigenkaldeligt kald til det jødiske folk. De mener, det lyder som om Gud har ét bestemt folk, der er hans favorit. Men Gud kalder ikke de særligt værdige. Han kalder dem, han vil. Gud kaldte ikke det jødiske folk, fordi de var særlige. Og Gud har ikke bevaret os, fordi vi var trofaste. Han kaldte os, han bevarede os, og han erklærede kaldet uigenkaldeligt, fordi han er trofast. Det er det, nåde betyder. Og så burde vi i øvrigt huske på, at Gud kaldte Israel ud af sin kærlighed til alle jordens folkeslag, så der er ingen grund til at foragte det folk,

han udvalgte. Men der er grund til at glæde sig over, at han elsker folkeslagene.

I den sidste gruppe finder vi de kristne, som elsker den jødiske Messias og det jødiske folk, og som uden tøven fastslår, at jøderne stadig er Guds udvalgte folk. Her er der faldgruber, som bør påpeges. Hvis kærligheden slår over i at beundre alt, hvad der er jødisk, bliver det farligt. For det hjælper ikke det jødiske folk med at opfylde kaldet, det gør os bare mere stolte af at være jøder. Hvis du "respekterer" eller undskylder, at jøder ikke tror på Jesus, hjælpes vi heller ikke med at opfylde kaldet. Så forhindres vi blot i at komme til tro.

Så hvordan kan du hjælpe os til at opfylde kaldet? Hvad har vi brug for? Vi har brug for, du beder for vores frelse. Vi har brug for, du opmuntrer os til at erkende vores synd og sætte vores lid til Jesus. Vi har brug for at blive tilskyndet til at læse hele Bibelen og til at gå ud, til jøde først og så til ikke-jøder. Det vil hjælpe os til at opfylde kaldet. Og det vil fremme evangeliets udbredelse til alle folkeslag, som Gud er så opsat på at nå.

Vi har brug for, at I beder Herren om at sende arbejdere ud til sin høst. Jeg har hørt, de er modne til høst.

Det uigenkaldelige kald

På en måde begyndte det hele på en slette i Mesopotamien. Gud sagde til Abraham:

Herren sagde til Abram: »Forlad dit land og din slægt og din fars hus, og drag til det land, jeg vil vise dig. Jeg vil gøre dig til et stort folk og velsigne dig. Jeg vil gøre dit navn stort, og du skal være en velsignelse.

Jeg vil velsigne dem, der velsigner dig,
og den, der forbander dig, vil jeg forbande.
I dig skal alle jordens slægter velsignes.»

Selv navneforandringen fra Abram til Abraham vidner om Guds kærlighed til folkeslagene. Abram betyder "ophøjet fader" mens Abraham betyder "fader til mange folkeslag" (1. Mos 17,5).

Men at følge dette kald var ikke let for Abraham, og det har heller ikke været let for de fysiske efterkommere, Gud udvalgte til at være instrumenter for hans velsignelse. Flere gange har det jødiske folk opført sig mere som modstandere af Gud end som medhjælpere. Men Gud har vist nåde i mod os og trofasthed mod sit ord, så han har aldrig ændret sine planer for det jødiske folk – eller blevet mindre opsat på at se sin plan om at bringe evangeliet til alle folkeslag ført ud i livet. Et af de mest tydelige steder på dette, er Romerbrevet 11,1-2 og 28-29:

"Jeg spørger nu: Har Gud da forkastet sit folk? Aldeles ikke! Jeg er jo selv israelit, af Abrahams slægt, af Benjamins stamme. Gud har ikke forkastet sit folk, som han først har vedkendt sig. [...]"

I forhold til evangeliet er de fjender, og det er de for jeres skyld; men i forhold til udvælgelsen er de elskede, og det er de for fædrenes skyld. For sine nådegaver og sit kald fortryder Gud ikke."

Nogle gange tænker jeg, at dette på en gang er nogle af de mest foruroligende og opmuntrende vers i Bibelen. Paulus erklærer ligefremt, at dem som ikke er kommet til tro, er fjender af evangeliet. Hårde ord! Men han til-

føjer hurtigt, at modstanden er for ikke-jødernes skyld. Og på trods af modstanden erklærer Paulus utvetydigt, at det jødiske folk stadig er elsket på grund af fædrene, fordi det kald han har givet, har han ikke fortrudt.

Paulus havde et godt grundlag til at forstå disse vers, for hans eget liv indkapsler meget godt selve pointen. I Galaterbrevet 1,13 og Apostlenes Gerninger 22,4 taler han meget tydeligt om sit eget fjendskab og modstand mod evangeliet:

"I har jo hørt om, [...] at jeg til overmål forfulgte Guds kirke og ville udrydde den. [...] Jeg har forfulgt denne Vej med død og drab, både mænd og kvinder fik jeg anholdt og sat i fængsel."

Gud ændrede ikke sine planer for Paulus grundet hans fjendskab mod evangeliet. Gud brugte tværtimod dette fjendskab som et eksempel på, at Guds nåde er tilgængelig for enhver, der omvender sig og tror.

"Men netop derfor fandt jeg barmhjertighed, for at jeg kunne være den første, Kristus Jesus viste hele sin langmodighed på, til eksempel for dem, der skal komme til tro på ham og få evigt liv." (1. Timotheus 1,16)

Kaldet – det eneste kald Israel nogensinde har modtaget – består stadig i dag. Det ses tydeligt i Skriften. Det ses i måden Paulus drev mission på. Det ses endda i den søgen efter mening efter noget større, som er i mange af det jødiske folks hjerter. Paulus beskrev denne malplacerede passion meget godt, da han skrev: "De har nidkærhed for Gud, men uden forstand." Det er ikke så mærkeligt, at mange jøder gennem historien har brudt nyt land eller taget på store eventyr. Vi blev skabt til at være budbringere, og det er det, vi ender med at være – om det så er med evangeliet eller ej. Men hvor er det godt og naturligt, når vi jøder endelig begynder at proklamere det evangelium, vi blev skabt til at proklamere. <<

"Vi har brug for at I beder Herren om at sende arbejdere ud til sin høst. Jeg har hørt (og set!), at markerne er modne!"

Avi Snyder

THE
NORTH
FACE

Husk vores ANSIGTER!

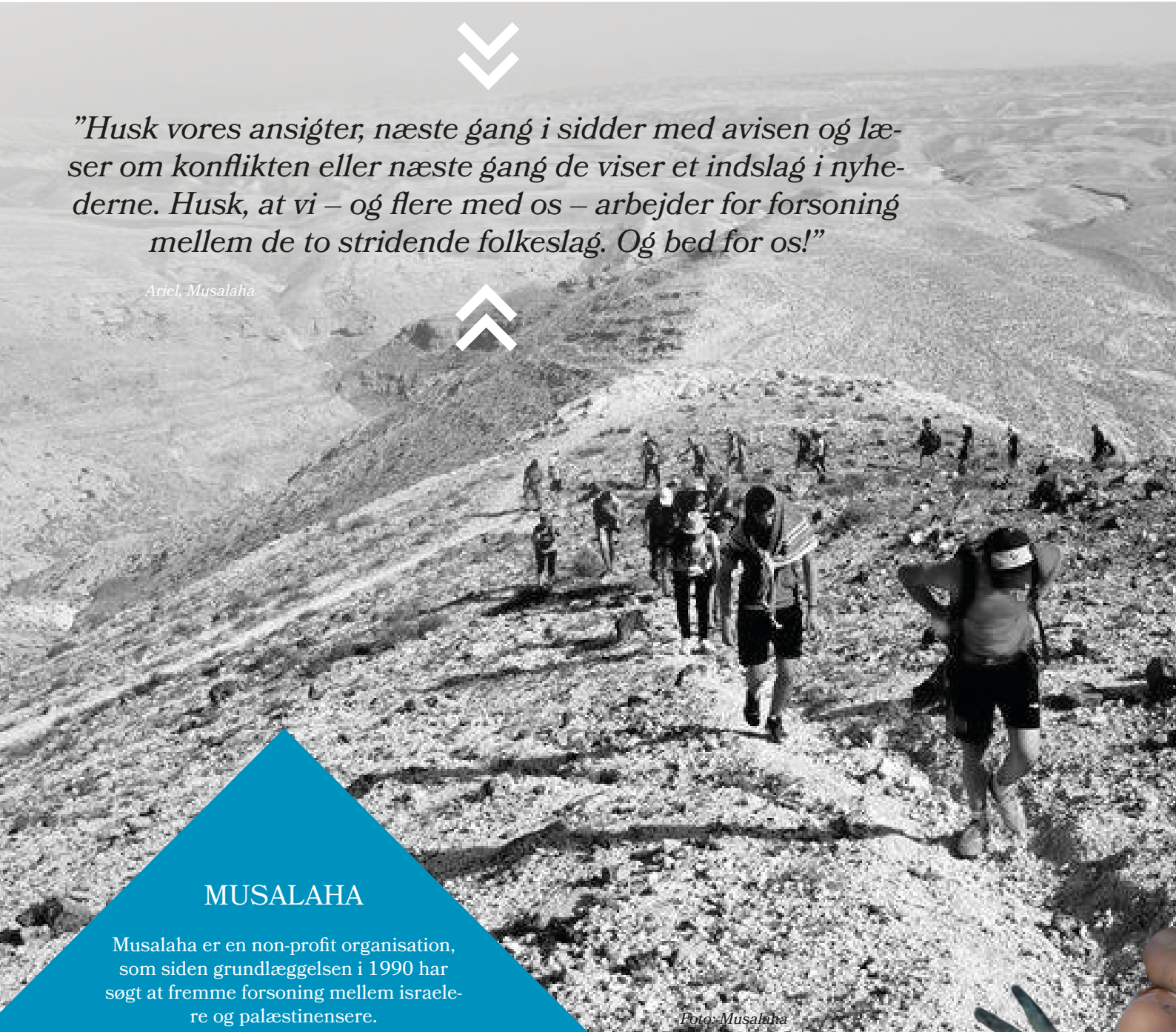
INTERVIEW

*Arne Pedersen,
kommunikationssekretær*

Når man læser nyhederne fra Israel/Palæstina er det vanskeligt at bevare håbet om forsoning. Alligevel er der mennesker, som hver eneste dag arbejder for netop det. I slutningen af oktober havde vi besøg af Ariel og Noura, som rejste rundt i landet og fortalte om Musalahas forsoningsarbejde.

”Husk vores ansigter, næste gang i sidder med avisen og læser om konflikten eller næste gang de viser et indslag i nyhederne. Husk, at vi – og flere med os – arbejder for forsoning mellem de to stridende folkeslag. Og bed for os!”

Ariel, Musalaha

MUSALAHA

Musalaha er en non-profit organisation, som siden grundlæggelsen i 1990 har søgt at fremme forsoning mellem israelere og palæstinensere.

De vil være en opmuntring og en fortaler for forsoning, først blandt palæstinensiske og israelske troende og derefter ud til de respektive samfund.

Musalahas indsatsområder er blandt både børn, unge, familier og kvinder, hvor man på forskellig vis skaber rum for samtale og lydhørhed.

Foto: Musalaha

-
- *En af Musalahas forsoningsaktiviteter er ørkenure, hvor et lige antal unge jøder og palæstinensere sendes en uge i ørkenen. Her dykker de ned i den enkeltes historie med konflikten og over sig særligt i at lytte til den anden part.*
 - *En tilbagevendende begivenhed er sommerens børnelejre, hvor både jødiske og palæstinensiske børn deltager og lærer hinanden at kende gennem leg og alvor. Her er der fokus på at skabe venskaber på tværs i en ung alder.*

”Der er så fredfyldt her. Det er næsten som om, man må spørge sig selv, hvorfor man har lyst til at tage tilbage.” Ariel ser nærmest trist ud gennem ruden. Han er messiansk jøde, bor til daglig i Jerusalem hvor han er tourguide, og han besøgte i slutningen af oktober Danmark sammen med Noura. Hun er kristen palæstinenser og bor til daglig i Tel Aviv, hvor hun netop har taget en bachelor i lingvistik. De er begge engageret i forsoningsorganisationen Musalaha. Det er arabisk og betyder forsoning.

Og det er derfor de her – altså Noura og Ariel – fordi de tror på, at de som Jesus-troende må være en del løsningen på konflikten mellem de to folkeslag. Fordi de tror på, at når nu Gud har forsonet sig med dem gennem Jesus Messias, så må de også forsones sig med hinanden.

Naive grunde for at komme tilbage

”Mit svar på hvorfor jeg bliver ved med at vende tilbage til Musalaha og insistere på forsoning, kan forekomme naiv,” fortæller Noura og fortsætter: ”Men det er jo på grund af Jesus.” Men det er som om det naive søndagskolesvar får mere vægt og fylde – bliver knapt så letkøbt – når man ved, at det er sagt af en palæstinenser, som dagligt konfronteres med ufred og konflikt på en helt anden skala end de fleste danskere.

Noura er født og opvokset i Nazareth i det nordlige Israel. Hun havde ingen kontakt med jøder eller med jødisk

kultur i sin barndom. I hjemmet så man ingen israelske nyheder og havde heller ingen jødiske bekendte, så hun voksede op i en udpræget arabisk-israelsk kultur. Det var først da hun stødte på en ungdomsleder fra Musalaha i sin kirke og blev inviteret med på en ungdomslejr, hun mødte andre jødiske unge. Da var Noura 14 år gammel, og hvis ikke hun havde mødt en fra Musalaha, kunne hun sagtens have gået et helt liv uden at møde nogen fra ”den anden side”.

”På disse lejre blev jeg klogere på et helt fundamentalt spørgsmål for mig,” siger Noura. ”Er det muligt både at være israeler og palæstinenser?” Hun bruger nu en del af sin sommerferie på at være leder og rådgiver på Musalahas børnelejre, som afholdes hver sommer. Børn fra hele Israel – både palæstinensiske og jødiske – mødes på lejrene for at nedbryde fordomme og lære den anden side at kende gennem leg, fællesskab og undervisning.

Ingen tænkte over, der var konflikt

For Ariel er historien nogenlunde den samme. Han voksede op i en lille jødisk landsby lidt uden for Tel Aviv. Han havde ingen interaktion med arabere, men i skolen lærte de lidt arabisk. Han syntes, det var svært, for han fik aldrig mulighed for at bruge det i praksis. Da han fik en invitation til en Musalaha-lejr, var hans første tanke, at så kunne han få øvet sit arabiske.

”Da vi var børn ville vi jo bare lege og have det sjovt. >>

Foto: Musalaha

Der var der ingen, der tænkte over, at der var konflikt,” fortæller Ariel. ”Men efterhånden som vi blev ældre, begyndte nogle af de dybere spørgsmål at dukke op, og jeg blev klar over, at de andre – at palæstinenserne – havde en anden version af begivenhederne end mig. De havde en anden fortælling.”

Så for første gang i sit liv måtte Ariel selv ”klappe i”, som han udtrykker det, og lytte til de andre deltageres historier. For at lære og for lytte til den smerte og såret-hed, som kom til udtryk gennem dem.

Forsoning er hårdt

Både Noura og Ariel er enige i, at det er noget af det hårdeste. ”Når du fx har været på ørken-tur med en ungdomsgruppe for første gang, så er du i oprigtig tvivl om, hvorvidt du vil deltage i et Musalaha-arrangement igen. For det er så hårdt,” siger Noura. En del af Musalaha’s arbejde er at arrangere ørken-ture, hvor et lige antal unge palæstinensere og jøder tager på tur sammen i ørkenen. Her udfordres de unge på deres fordomme og fjendebilleder af ”de andre”. De lærer at se igennem stereotyperne, for at se de andre unge som det, de også er: Mennesker med drømme, håb og længsler ligesom dem selv.

Noura fortsætter: ”Det er ikke altid pænt og fredeligt, men vi bliver nødt til at gøre dette. Vi kan ikke bare sige, vi er forsonet uden at tale om det, der er svært.” Alligevel er der også fantastiske øjeblikke. ”Når vi er sammen i Musalaha lovsynger vi Gud på både hebraisk og arabisk. At se jøder lovsynge Gud på arabisk, og palæstinensere lovsynge Gud på hebraisk – det er lidt som at få en forsmag på himlen,” smiler hun og griner. For Ariel er noget af det bedste at møde de andre mennesker. ”Det åbner op for en helt ny dimension i tilværelsen at møde disse mennesker, som jeg sandsynligvis aldrig ville have mødt, hvis ikke det havde været for Musalaha. Det er ret fantastisk, for de hjælper mig til både at forstå konflikten og livet bedre.”

Mistede venner som soldat

Han er særligt glad for at have mødt Musalaha – bl.a. fordi han mødte sin nuværende kone til et af arrangementerne – men også fordi han nåede at få palæstinensiske venner, inden han skulle aftjene sin obligatoriske tre-årige værnepligt. ”I militæret lærte vi at se palæstinenserne som fjenden – ikke som mennesker. Det var svært. Jeg var udstationeret ved grænsen til Gaza, og jeg blev flere gange nødt til at gribe ind, når mine soldaterkammerater ikke opførte sig ordentlig overfor de palæstinensere, som skulle krydse grænsen mellem Israel og Gaza. Det mistede jeg en del venner på.” Ariel fortsætter med at fortælle om en af sine venner, som gerne ville være venlig overfor en mor og hendes tre

børn, som skulle over ved et checkpoint. ”Han ville være venlig ved børnene, så han finder noget slik i sin skuffe og giver det til dem. Men de vil ikke have det! Og der er altså noget galt, når børn ikke vil have slik,” slutter han oprørt.

Forskellige versioner af fakta

I konflikten mellem jøder og palæstinensere er et af de store stridspunkter de historiske ”fakta”. Eller måske rettere: Hvordan udlægges de historiske fakta. For det er der stor forskel på, når man er jøde eller palæstinenser.

Derfor bruger Musalaha rigtig meget tid på de fortællinger, de enkelte deltagere bærer med sig.

”Den 14. maj 1948 oprettes staten Israel. Denne specifikke dag har to forskellige navne alt efter om man er jøde eller palæstinenser,” fortæller Ariel. ”For jøderne er det uafhængighedsdagen. For palæstinenserne er det nakba – eller katastrofen. Om man kalder dagen det ene eller det andet, er naturligvis med til at forme, hvordan man opfatter konflikten. Men det er også med til at forme, hvordan man fortæller om konflikten. Det er denne problemstilling, Musalaha bruger rigtig meget tid på, og som er virkelig hårdt for os som deltagere, for det indebærer at tie stille, mens den anden får mulighed for at fortælle sin version af fortællingen, uden at jeg nødvendigvis skal forsvare min version,” forklarer Ariel. Noura forklarer uddybende: ”Det er vigtigt, at vi giver hinanden rum og plads til at fortælle vores individuelle version af fortællingen, fordi som det er lige nu, kan de to versioner – den jødiske og den palæstinensiske – ikke eksistere side om side. Den ene fortælling gør den anden umulig,” mener hun. ”Begge parter er ivrige efter at forsvare netop deres version af fortællingen – særligt når der er konflikt – og i vores iver ender vi med at såre hinanden. Det er derfor, det er så vigtigt at lytte – uden nødvendigvis at skulle tage til genmæle med det samme,” fortæller hun.

Ariel supplerer: ”Vores egen fortælling og vores egen identitet er tæt forbundet. Og vi vil ikke miste vores identitet. Det er derfor, vores iver efter forsvaret nogle gange tager overhånd.”

Både Ariel og Noura er tøvende, når det kommer til spørgsmålet om en fælles fortælling: ”Den fælles fortælling er noget vi drømmer om og arbejder hen imod,” konkluderer Noura.

Det er let at miste håbet

Deltagerne i Musalaha møder ofte modstand i deres omgivelser, fordi de ønsker at forsones sig med ”fjenden”. Og desværre er det ikke kun den brede befolkning, som er i mod – også andre troende har svært ved at forstå,

Foto: Michael Loadenthal

⚡ *Hver dag krydser hundredvis af palæstinensere checkpoints for at komme ind i Israel. Det er ofte en stresset situation for både soldater og civile, så det er en situation, hvor der let kan opstå konflikt. Ariel fortæller bl.a. om sin udstationering på grænsen til Gaza.*

hvordan man overhovedet kan mødes med hinanden. "Det er let at miste håbet, for folk er bange – virkelig bange," konstaterer Ariel. "Mange af mine venner er uforstående overfor, hvordan jeg kan deltage i Musalaha's arbejde, og det spørgsmål de oftest stiller mig er, om jeg ikke går på kompromis med min identitet – som både jøde og som israeler? Det mener jeg jo ikke, jeg gør. Hvorfor skulle jeg kompromittere min identitet ved at lytte til, hvordan palæstinenserne har det og forsøge at forstå dem?" spørger han retorisk. Alligevel anerkender han, at den enkeltes fortælling er dybt forbundet med identiteten, for som han konstaterer: "Mister vi vores fortælling, mister vi vores identitet. Dermed følger naturligvis også, at når fortællingen pludselig ændrer sig eller ses i et nyt lys – hvordan påvirker det så min egen identitet?"

Noura møder også modstand. "Både muslimer og sekulære arabere mener ikke, at vi skal have noget med jøderne at gøre," fortæller hun og fortsætter passioneret: "Men de glemmer, at vi jo ikke holder op med at mene noget, bare fordi vi er med i Musalaha. Selvfølgelig bliver jeg klogere og ændrer syn på nogle ting,

men jeg bliver også vred nogle gange! De mennesker, som jeg er sammen med i Musalaha fortæller mig ikke, hvordan jeg skal føle. Men de hjælper mig til at overveje, hvordan vi kan gøre det bedre, som vi allerede har," afslutter hun.

Husk vores ansigter!

Nogle gange kan det være svært at vide, hvad der er op og ned på det hele for os, som oplever konflikten på afstand, og som er prisgivet mediernes mere eller mindre nuancerede dækning af urolighederne. Det vil altid blot være et udsnit af virkeligheden, de præsenterer, men der er alligevel ingen tvivl om, at der faktisk er uro og konflikt i Israel. Ariel kommer derfor med denne opfordring:

"Husk vores ansigter, næste gang i sidder med avisen og læser om konflikten eller næste gang de viser et indslag i nyhederne. Husk, at vi – og flere med os – arbejder for forsoning mellem de to stridende folkeslag. Og bed for os!" slutter han. <<

CHANUKAH

- frelse, fornyelse og forsoning

ARTIKEL

*Richard Harvey,
senior researcher,
Jews for Jesus*

For messianske jøder bringer jul og chanukah (i år 6.-14. december) en dobbelt dosis af fest i en mørk vintertid. Vi får lov til at glæde os over Jesu' fødsel, Israels messias og alle folkeslags frelser, men vi fejrer også den otte dage lange lysfest, som alle jøder elsker.

Chanukah ("Indvielse") fortæller, som så mange andre af de jødiske fester, historien om hvordan Gud frelste sit folk fra fjenderne. I 165 f.Kr. ledte Judah Makkabæeren og hans brødre et oprør mod Antiochus Epiphanes og den hellenistiske påvirkning. Mod alle odds generobrede de Jerusalem og genindviede templet. Ifølge den jødiske tradition holdt den indviede olie lys i templets menorah i otte dage, selvom der egentligt kun var olie nok til én dag. Det apokryfe skrift 1. Makkabæerbog fortæller hvordan jøderne på ottendedagen festede og ofrede på det genindviede alter. Bogen fortæller ikke noget om oliemiraklet. Ikke desto mindre er chanukah blevet en af de mest populære jødiske fester, hvor friheden fra overmagten fejres.

Ligesom ved alle andre jødiske fester leger og spiller man i familien; mad er også vigtigt. Vi spinner dreidel (en terningeformet snurretop), spiller om chokolademønter, spiser sufganiot (en slags doughnut) og latkes (kartoffelpandekager) og tænder lys hver dag. Alt sammen i en afslappet og børnevenlig atmosfære krydret med sange, salmer og bønner. Vi synger den gribende salme Maoz Tsur, Den stærke Klippe, den jødiske version af "Vor Gud han er så fast en borg", som proklamerer Gud som vores styrke og fæstning. Johannesevangeliet 10,22-30 beskriver, hvordan Jesus under chanukah erklærede, at "Faderen og jeg er ét" (vers 30). Det lægger vi messianske jøder måske særligt mærke til. For det er en utrolig påstand, både dengang og i dag. Den udfordrer vores tvivl og manglende tro, og kalder os til tro på det største mirakel, at verdens lys kommer til os som barnet i Betlehem. De virkelige fjender er ikke den politiske modstand vi møder, men mørkets kræfter, som vil ødelægge vores sjæl. Det er lige så radikalt nu som dengang, at høre Jesu' stemme kalde til efterfølgelse og acceptere hans enhed med Faderen.

Hvordan kan vi i dag svare mørkets kræfter med et budskab om forsoning og håb i et land, som har oplevet så meget konflikt over et helt årtusind? De gode nyheder om, at ”lyset skinner i mørket, og mørket greb det ikke”, inspirerer os som Jesu efterfølgere i dag. Vi er kaldet til at søge fred og forsoning, retfærdighed, barmhjertighed og tilgivelse, særligt i landet hvor Jesus blev født, døde og opstod fra graven og hvortil han en dag vil vende tilbage. Vores ansvar, som hans disciple, er at udleve Jesu’ egen karakter som Fredsfyrsten, og bringe sejr. Ikke ved sværdet, men ved at efterligne hans eksempel om forsoning og dydmygt tjenersind over for alle mennesker.

I januar 2016 vil flere messianske jøder og kristne palæstinensere mødes for at samtale om denne forsonende kærlighed, og hvordan vi kan gøre den konkret i dag. Vi har brug for jeres forbøn gennem dette, for vi ønsker at dykke dybere ned i det håb, vi har gennem Jesus. Hans eksempel på forsonende kærlighed kan give os lys og inspiration til at følge efter.

Nøglen til chanukah er for mig ikke blot Guds frelse af jøderne i fortiden, eller Jesu’ lære i templet, men også håbet for fremtiden som er en del af min egen tro og erfaring i dag. Jeg længes efter den dag, hvor ”hele Israel frelses” (hvordan vi end fortolker dette, er det dog stadig et positivt udsagn om håb!). Jeg længes også efter den dag, hvor Israel lever i fred med sine naboer. Hvad enten dét sker i vores levetid, eller vi må vente til Jesu’ genkomst, vil chanukas budskab om frelse, fornyelse og forsoning stadig kalde os alle til at spille en rolle i Guds plan for både Israel og alle jordens folkeslag. «

Ønsker du at støtte forsoningskonferencen på Cypern, kan du gøre det på israel.dk/giv/gave. Vælg projektet “Forsoningskonference”.

En urolig tid

- KOKKE OG KNIVE FOR FRED

KORRESPONDENTBREV

*David Serner,
præst i Den Danske Kirke i Jerusalem*

Foto: Revive Israel/Facebook

Her i Israel har det været en urolig tid de sidste par måneder. Siden efterårets fester begyndte og indtil nu, har der været meget snak om knivstikkerier, vold, og massiv militær tilstedeværelse med en politik om at skyde først og spørge senere. Beskyldninger ryger frem og tilbage gennem luften om forfalskninger og plantede våben samtidig med, den generelle mistillid vokser og lægger sine klammer hænder over folk. Det efterlader mange frustrerede og med en følelse af magtesløshed. Israelerne er hunderød for araberne pga. de voldsomme og pludselige angreb, og araberne stirrer ind i håbløshed og undertrykkelse.

Det bliver hurtigt et samtaleemne. F.eks. kom sidste års konfirmand hen til mig under kirkekaffen og spurgte, om vi også snakkede politik, for det gad hun ikke mere. Med politik menes konflikten og dens effekt på israelerne og araberne. Det er et uundgåeligt emne, uanset hvor man kommer hen. Særligt tæt på går det, når ens venner har venner, der var til stede i bussen, der blev angrebet, og ens arabiske kollegaer i kirken oplever større mistænkeliggørelse og chikane fra det israelske militær.

Det er svært at se en vej ud af ondskabens spiral. Anders Friberg, formand for repræsentationskontoret i Ramallah, bemærkede således en aften: "Relationer-

Leder i den messianske menighed Ahavat Yeshua, Asher Intrator.

ne mellem jøderne og araberne bliver færre og færre, mindre og mindre og mere og mere polariserede”. Vi har brug for relationer på tværs for at dæmme op for radikaliserings og had. Det er sværere at hade og frygte dem, man spiser, drikker kaffe og arbejder ligeværdigt med. Men det er svært ikke at lade sig rive med af sine følelser; af fornemmelsen for uretfærdigheder, skævvridninger og magtesløshedens hårdt mod hårdt. Hvordan bryder vi vores egen negative spiral og bevæger os i en anden retning?

I denne tid er jeg ofte blevet mindet om en kosher-restaurant, ”The Eucalyptus”. Jeg mødte en flok af deres kokke i den gamle by lige udenfor butikken med alle de flotte motiver fra slutningen af 1800-tallet og begyndelsen af 1900-tallet. Der midt i den beskidte gamle by på grænsen mellem det muslimske og det kristne kvartér, stod de med deres kokke-uniformer på. På uniformerne stod der: ”Kokke for fred” og ”Knive for fred”. Tanken er, at knive kan bruges til andet end at angribe hinanden med. De kan også bruges til at skabe fællesskab og glæde, som når man laver mad sammen. Restauranten er styret af en jøde, der ønsker at vise, at vejen til fred går gennem sameksistens. Han formår derved at skabe en spændende og positiv dynamik, der spiller på et volds-symbol, men vender det til noget naturligt og godt. Det synes jeg er et fantastisk vidnesbyrd og lysglimt i denne tid.

Når jeg derefter er vidne til at Asher Intrater, leder i den messianske menighed Ahavat Yeshua og forfatter til bogen ”Hvem spiste frokost med Abraham?”, sammen med andre messianske ledere står foran over 5.000 mennesker og velsigner de arabiske ledere og sætter dem fri til at tjene i frimodighed, så håber og tror jeg på forandring. Samme sted knælede flere arabiske unge ydmygt foran deres unge messianske med-troende og bad om tilgivelse for deres nations had og vold, selvom de ikke selv er en del af volden. Det gør indtryk og giver tro for en ny og forandret fremtid i fællesskab med hinanden. Det giver mig mod til at støtte alt det arbejde, der går med at oplyse og forene os som troende brødre og søstre, så vi kan stå sammen på et sandt grundlag og gøre en forskel, idet vi arbejder med på Jesu forligelses-tjeneste (2. kor 5:18) og tilgiver hinanden og dækker hinanden med fred og kærlighed, der gives fra Gud. At alt ikke er rosenrødt endnu, at volden stadig formår at få tag i både arabere og israelere, og fylder israelerne med frygt, mismod og hårdhed og araberne med håbløshed, viser, at vi ikke er i mål. Men der er lys! Knive kan bruges til det gode! Jeg håber, at også vi rammes af

Foto: Eucalyptus Restaurant/Facebook

▲ En af kokkene med den meget iøjenfaldende tekst: ”Kokke for fred” på brystet.

evangeliet, så det stikker os i hjertet (acta 2:37), og vi omvender os fra vores egne veje og lægger os ind under Guds lys, så vi tør gå i tro på, at fremtiden tilhører Kristus.

Shalom/Salam fra Jerusalem

Læs mere om Asher Intrater og Eucalyptus på:

www.reviveisrael.org

www.the-eucalyptus.com

Sarah og Tobias til Betlehem

1. november rejste Sara og Tobias Fischer Dirksen til Betlehem, hvor Sara skal arbejde for forsoningsorganisationen Musalaha. Hun skal bl.a. hjælpe til med projektarbejde og fundraising i de seks måneder, parret er af sted. Tobias holder orlov fra sit arbejde som ingeniør.

Sara fortæller, at hun synes, Musalahas formål er utroligt vigtigt og meget ambitiøst. "Jeg er nysgerrig omkring at lære Musalahas arbejdsmetoder bedre at kende og se effekten af arbejdet hos de mennesker, der faktisk oplever, at der sker en eller anden grad af forsoning mellem dem selv og andre igennem projektet. Og så er jeg særligt nysgerrig omkring, hvordan medarbejderne holder håbet i live i deres arbejde for forsoning midt i en kontekst, hvor splittelse mellem mennesker fylder meget," fortæller hun.

Sara glæder sig i det hele taget til at få en ny by og kultur ind under huden samtidig med, at hun lærer mere om Israel/Palæstina-konflikten. "Jeg glæder mig til at sætte mine kompetencer i spil i netop denne organisation inden for projektarbejde og fundraising. Jeg synes, jeg er heldig, at jeg kan få gode faglige udfordringer samtidigt med, at jeg kan få indblik i et unik og meningsfuldt arbejde," siger hun.

Vi ligger hermed Sara og Tobias over til Israelmissionens venners forbøn.

Foto: Jews for Jesus

Barry Barnett

Vi har tidligere skrevet om arrestationen af Barry Barnett, missionæren fra Jews for Jesus, som blev arresteret i Israel på en kampagne i november 2013. Han blev i den forbindelse deporteret fra Israel med indrejseforbud i 10 år. Det er en dom, som Jews for Jesus har valgt at gå i retten med, hvilket – indtil videre – har fået positive følger. 10. august i år kunne Barry Barnett igen rejse ind i Israel – dog med den klausul, at han måtte betale en stor kaution som sikring for, at han ikke ville "arbejde". Ifølge vores lokale samarbejdspartnere gjorde Barry Barnett intet ulovligt, da han blev arresteret, og sagen udlægges i vid udtrækning som chikane fra anti-missionsorganisationer mod fx Jews for Jesus.

Budget 2016

Landsstyret havde møde i begyndelsen af november, hvor budgettet for 2016 blev vedtaget. Vi påregner udgifter på 2.974.080 kr. og indtægter for 2.967.300 kr. hvilket medfører et budgetteret underskud på 6.780 kr. Vi budgetterer med 850.000 kr. i private gaveindtægter fra venner. Hør mere om både regnskab og budget på årsmødet lørdag den 12. marts på TORVET. Tak for jeres økonomiske støtte – også i 2016.

Oplev Bibelens land

Tag på egen hånd til Israel,
og oplev netop det du ønsker

Kontakt os for bestilling af fly, hotel eller billeje

www.felixrejser.dk
fxr@felixrejser.dk

Bliv medlem af Israelsmissionen

- så kan vi sammen række evangeliet tilbage til det jødiske folk
Læs mere og blev medlem på israel.dk/medlem

Nyheder - Bibelens troværdighed - Arkæologisk sidelys

Bliv abonnent på bladet TEL

... og kom et spadestik dybere i Bibelens verden!

Introduktionstilbud:

Få resten af året til under halv pris: 80, 60, 40 eller 25 kr. - alt efter, hvor mange af årets 4 blade, der er tilbage.

Gå ikke glip af inspiration til din bibellæsning!

Tilmelding på: <http://www.bibelskarkaeologi.dk>

Det jødiske folk har stadig en plads i Guds mission.
Hjælp Israelsmissionen med at række evangeliet tilbage!

israel.dk/giv/gave
Mobilepay: 2371 8264
Reg.nr. 9743 Kontonr. 3054500

Uro, vold og vores børn

 BAGSMÆK

*Lisbeth Rasmussen,
Immanuelkirken i Jaffo*

De seneste uger har vi været vidner til, at uroen i Israel er blusset op igen. Det ene knivoverfald efter det andet hører i skrivende stund desværre til dagens uorden. Frygt og mistænksomhed er en del af gadebilledet. Høres hurtige skridt bagfra, bliver de omgående besvaret med et nervøst og undersøgende blik over skulderen. Er det en ven eller fjende? På shabbat er strandparken ikke som vanligt fyldt med folk, der griller og slapper af. Der er soldater med skarpladte geværer på mange af Jaffos gadehjørner. Man skal ikke skubbe til nogen for at komme fremad i det nye og lækre Sarona marked, hvor der normalt er stuvende fuldt af folk. Nu er det kun grønsagerne og delikatesserne, der fylder.

Det lader sig ikke skjule, at tingene ikke helt er, som de plejer at være. Heller ikke for vores børn. Det er til stadighed en balancegang for os som forældre at finde ud af, hvor meget vi skal fortælle børnene om det, der foregår. Noget må vi fortælle, for vi kan ikke skærme dem mod virkeligheden – og skal derfor nok heller ikke forsøge på det. For vores ældste betyder det noget selv at

undersøge, hvad der foregår. Han vil vide det hele og vil ikke nøjes med en tilpasset version fra os, og siden han jo alligevel snakker med kammeraterne i skolen. Så han får lov at surfe lidt rundt på diverse nyheds-sites herhjemme. Han har fanget, at verdens medier ikke kommer med ens versioner af, hvem der er de egentlige ofre. Det kan være svært nok at navigere i, men han er nok rimeligt rustet imod en usund stereotypisering, eftersom han går i klasse med muslimske og kristne arabere og jøder. Men mediernes vinklinger er ikke det sværeste at forstå.

Nej, hvordan forholder man sig til, at en mand først torpederer nogle uskyldige mennesker med sin bil og bagefter slår løs på dem med en økse? Eller en teenage-dreng der stikker en anden teenage-dreng ned, mens han cykler rundt i nærheden af sit hjem? Det er svært nok for os voksne at forstå, hvad der får folk til at gøre noget sådant. Det er som om, at det er mere upersonligt med de raketangreb og modsvarende luftangreb, der har været et par gange de senere år. Dem har vi bedre kunnet tale om som krigsførelse mellem to grupperinger. Det bliver det ikke bedre af, naturligvis, men der er alligevel noget næsten mere uhyggeligt over den direkte kontakt – at man simpelthen kigger de mennesker i øjnene, som man angriber. Det had ligger over vores forstand – og børnenes. Og vi har opgivet at forklare noget. Det er ondskab og intet andet.

Det giver anledning til igen at snakke med børnene om, hvad det vil sige at have den Almægtige Gud til Far og være i hans hånd. Hvad betyder det, når vi synger "fra synd og sorg og fare, din engel mig bevare"? Betyder det, at så kan der ikke ske os noget ondt? Nej, men det er en reel bøn til Gud om, at han vil passe på os. Og hvis der skulle ske os noget, så er vi stadig i Guds almægtige og gode faderhånd. Og så står alt dybest set godt til, selvom det står skidt til.